

Генерал-майор міліції Ганна ПОНОМАРЕНКО: «З вірою в людей і покликанням у серці»

Генерал-майор міліції Ганна Пономаренко, ректор Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент, заслужений юрист України – єдина жінка-ректор національного міліцейського вищого навчального закладу четвертого рівня акредитації, єдина в Україні жінка – діючий генерал-майор міліції і єдина жінка в системі МВС України – повний кавалер орденів княгині Ольги.

Протягом 28 років самовідданої служби в органах внутрішніх справ ця талановита й енергійна людина пройшла непростий шлях становлення, набуваючи професійного досвіду, життєвої мудрості, зростаючи як високодуховна особистість. Робота на повну силу, відповідально, чесно й відкрито – це про неї і про те, що понад усе в колегах цінує моральні чесноти й професійні якості. Завдяки саме цим рисам характеру вона свого часу стала першою в нашій державі жінкою-начальником районного відділу внутрішніх справ, а пізніше очолювала слідчі управління МВС України в Херсонській і Полтавській областях, Автономній Республіці Крим.

– Ганно Олександрівно, впродовж багаторічної служби в органах внутрішніх справ вас відзначено багатьма державними та відомчими нагородами. Нещодавно ви отримали орден княгині Ольги I ступеня й, отже, стали повним кавалером. Які відчуття?

– Нагороди – це віхи та сторінки мого життя, вони мені дуже дорогі й пам'ятні. Кожна з них – висока оцінка не лише моєї роботи як керівника, а й колективів, котрі я очолювала. Для мене нагороди – це велика відповідальність перед людьми та державою.

– Скажіть, будь ласка, що спонукало вас піти працювати в міліцію?

– Мій вибір був зумовлений кількома причинами. Це і бажання бути

корисною людям, і прагнення боротися з негативними явищами в суспільстві, і, звичайно, романтика. Тоді я обрала не просто життєвий шлях – я обрала собі долю. Не скажу, що мені легко, але я жодного разу не пошкодувала про свій вибір, бо на міліцейській службі завжди почувалася комфортно і духовно, і професійно.

– Що є головним у вашій повсякденній роботі?

– Найголовніше – люди. Слід постійно дбати про них, перейматися їхніми долями, поважати й цінувати кожного. Я керівник потужного навчального закладу (в університеті працюють і навчаються понад 16 тисяч осіб) і тому ніколи не забуваю, що лише зразкова робота й особис-

тий приклад викликають довіру в підлеглих. Не розумію тих людей, що ставляться до своєї професії чи справи зверхньо, а ще не терплю неправди – як у роботі, так і в особистих стосунках. Я людина відкрита, тож якщо хтось потребує моєї допомоги, ніколи не відмовлю. Такі ж моральні й професійні якості ціную в колегах.

– Кажуть, ви маєте особливий дар добирати кадри. Чим керуєтесь, коли призначаєте працівника на посаду?

– Перш ніж призначити на посаду, тривалий час вивчаю людину: чи добре вона

знає свою справу, наскільки освічена, дисциплінована, вимоглива до себе, чи має організаторські здібності. Не на останньому місці й такі людські якості – порядність, виваженість, чесність. І якщо вже приймаю рішення, то, як правило, раз і назавжди. Призначивши на посаду людину, беру на себе відповідальність за неї, а тому зобов'язана підтримувати її. І така практика ніколи мене не підводила.

Маю з колегами цілковите розуміння, адже я людина демократична. Однак демократія для мене – це передусім порядок. Якщо хтось із колег має особливу думку й аргументовано її обґрунтовує, то я дослухаюсь. Звісно, остаточне рішення – завжди за мною, бо справжній керівник ніколи не перекладає відповідальності на інших.

– Чи не бракує вам часу на особисте спілкування з курсантами, студентами, ліцеїстами?

– Зазвичай кожен мій робочий день чітко розпланований. Проте якщо комусь із курсантів, студентів чи ліцеїстів потрібна моя особиста допомога, порада, завжди її надаю. Номер мого мобільного телефону зазначено на дошці оголошень.

В університеті ми створили всі умови для того, щоб молода людина змогла повністю розкритися, реалізувати свої вміння й таланти, щоб роки навчання були пізнавальними й цікавими. У нас діє чимало гуртків художньої самодіяльності, спортивних секцій. Щонайменше двічі на рік – восени та навесні – проводимо день відкритих дверей. Тоді разом із батьками до нас приїжджають діти з усіх областей України – потенційні абітурієнти університету. Ми започат-

кували багато цікавих конкурсів. Наприклад, напередодні свята 8 Березня обов'язково проводимо конкурс краси «Міс першокурсниця». Щорічно творчі колективи університету беруть участь у конкурсі-огляді художньої самодіяльності. Ми вміємо не тільки добре вчитися, а й гарно відпочивати. При цьому в кожному такому заході беру участь. І не тому, що це мій обов'язок як ректора: просто я дуже люблю спілкуватися з молоддю, знаю, що її цікавить, чим вона захоплюється, чого прагне в житті.

– Ганно Олександрівно, ви професійний слідчий і державна людина. Чи легко було перейти від практичної роботи до науково-педагогічної?

– Я – людина в погонах, тому завжди працювала там, де цього потребували інтереси служби. Хоча я багато років присвятила роботі в

практичних підрозділах органів внутрішніх справ, коли запропонували очолити відомчий вищий навчальний заклад, то, не вагаючись, погодилася, адже на той час уже була кандидатом педагогічних наук, займалася викладацькою діяльністю, працювала над докторською дисертацією. Багатий практичний досвід управлінської діяльності дав мені змогу швидко освоїти новий для себе напрям роботи.

– Із чого розпочинали свою роботу, очоливши університет?

– Щоразу, очолюючи новий міліцейський підрозділ, я починала з того, що збирала колектив і уважно вислуховувала думки кожного працівника щодо подальшої спільної праці. Саме ці побажання й становили основу тієї програми, яку вважала за потрібне реалізувати. Так було й у Харківському національному університеті внутрішніх справ. Спільними зусиллями науковців і освітян ми сформували нову стратегію розвитку навчального закладу, адаптовану до умов сучасності, котра базувалася на класичних принципах університетської освіти, а саме – на нерозривності вищої освіти й науки, поєднанні централізму в керуванні університетом і вузівської автономії. Одночасно доводилося

вирішувати низку питань матеріально-технічного забезпечення. За роки спільної праці у нас сформувалася професійна команда однодумців, яка опікується майбутнім не лише нашого університету, а й загалом системи органів внутрішніх справ, міста й держави.

– Розкрийте секрет, як вам удається домагатися від колективу високої самовіддачі?

– Керівник має знати, як зберегти колектив, незважаючи на будь-які негаразди, складні економічні часи. Передусім слід дбайливо ставитися до науково-педагогічних кадрів, цінувати колеги, які чесно й сумлінно працюють. Без перебільшення можу сказати, що кожен професор, доктор наук, кожен доцент, кандидат наук – це гордість нашого університету. Тому вони мають отримувати й, що важливо, отримують гарну зарплату, надбавки й премії, справедливо призначаються на більш високі посади. Хоча, повірте, матеріальне заохочення – не єдиний стимул у роботі. Творчій людині дуже важливо реалізувати себе і втілити свої ідеї в життя. І в цьому я намагаюся їм допомогти. Тож відповідально заявляю: в університеті кризи немає.

– Відомо, що ви активно займаєтесь науковою діяльністю...

– Так, я очолюю спеціалізовану вчену раду із захисту докторських і кандидатських дисертацій. Як відповідальний редактор редколегії збірника наукових праць «Вісник ХНУВС» приділяю багато уваги підвищенню рівня наукових статей, що готуються не тільки науково-педагогічними працівниками університету, а й представниками інших навчальних закладів, практичних підрозділів МВС. Як доктор юридичних наук, керівник університету, регулярно публікую наукові роботи. Зокрема, протягом 2009 року в наукових фахових виданнях вийшло шість моїх статей, п'ять тез наукових доповідей на науково-практичних конференціях, у співавторстві опубліковані монографія, підручник, два навчальні посібники й науково-практичний коментар до Кодексу адміністративного судочинства України.

Багато зроблено для налагодження міжнародних зв'язків університету. Останнім часом підписано угоди про співпрацю з провідними вищими навчальними закладами з підготовки поліцейських кадрів Російської Федерації, Білорусі, Франції, Німеччини. Харківський національний університет внутрішніх

справ активно співпрацює з Поліцейською академією Сполучених Штатів Америки, Шведською академією поліції, делегація якої, до речі, днями відвідала наш університет.

– Ганно Олександрівно, чи не заходилися ви створювати вже власну наукову школу?

– Думаю, це справа майбутнього, проте її початок було покладено торік. Я маю на увазі захист під моїм науковим керівництвом і консультуванням однієї докторської і трьох кандидатських дисертацій.

– В юності ви захоплювалися тенісом, волейболом, легкою атлетикою. Чи тепер приділяєте увагу спорту?

– Завжди вважала спорт дуже важливою складовою життя. На жаль, насичені будні залишають украй мало часу на заняття спортом. Однак, пам'ятаючи про те, що «в здоровому тілі – здоровий дух», намагаюся якомога більше рухатися, іноді беру в руки ракетку, а якщо випадає – залюбки плаваю. І хоча спортом тепер займаюся рідко, створюю всі умови для занять різними видами спорту для викладачів, курсантів і студентів. Лише протягом одного року в університеті введено в дію три спортивні зали, що відповідають євростандартам. У нас працюють і навчаються багаторазові чемпіони світу й Європи, заслужені майстри спорту. Ми пишаємося своїми спортивними здобутками.

– Чи важко завжди бути першою, де черпаєте сили?

– Якщо скажу «легко!», то в цьому буде мало правди. Коли ти молодий, бути першим не так уже й складно: в тобі багато енергії, завзяття та впевненості. Ти переконаний, що будь-яка висота тобі під силу. А коли набуваєш життєвого, професійного досвіду, коли ти вже не сам по собі, а на чолі колективу, тим

паче такого великого, як у Харківському національному університеті внутрішніх справ, то вже прислухаєшся до думок оточення, ретельніше аналізуєш ситуацію, аби зробити правильний крок. Якщо за тобою люди, ти не маєш права на помилку. Як ректор я відповідаю за кожного члена свого багатотисячного колективу. А сили для напруженої й різнобічної роботи знаходжу в любові до людей та життя, вірю в духовність навколишніх і благословення Господа.

– Ганно Олександрівно, ви ділова й дуже зайнята людина. І все ж таки: чим займаєтесь на дозвіллі?

– У мене справді дуже мало вільного часу. Однак люблю море, люблю відпочивати на природі, де можу усамітнитися, поміркувати. Буваю на рідній Херсонщині, де народилася й виросла, де жили мої батьки, моя рідня. При нагоді відвідую Мало-олександрівську середню школу, в

якій навчалася. До речі, я дуже вдячна землякам за високу оцінку моєї діяльності – мені присвоєно звання «Почесний громадянин Великоолександрівського району».

Багато читаю, люблю класику й духовну літературу, відвідую храми. Я віруюча людина. Нещодавно на території університету ми заклали камінь на місці майбутнього будівництва храму імені святого Архангела Михаїла. Це знакова подія, адже Архангел Михаїл є покровителем військових і правоохоронців. Переконана, що необхідно дбати не тільки про матеріальне, а й про духовність курсантів і студентів – майбутнього нашої держави.

– Яке ваше життєве кредо?

– З вірою в людей і покликаним у серці служити державі та людям.

Розмову вів Юрій ПОТАШНІЙ.
Фото Миколи БІЛОКОПИТОВА.

P.S.

Інтерв'ю не дає змоги охопити бодай фрагментарно весь спектр управлінської та науково-педагогічної діяльності надзвичайно працелюбного й різнобічного співрозмовника – Ганни Пономаренко. За роки служби в органах внутрішніх справ ця людина зробила стільки, що вистачило б на кілька блискучих кар'єр. Ганна Олександрівна відзначена численними державними та відомчими нагородами. Вона – повний кавалер орденів княгині Ольги, нагороджена Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, відзнаками МВС України – «Лицар звитяги», «Лицар Закону», «Хрест Слави», «За безпеку народу» I та II ступенів, «Закон і честь», «Почесний знак МВС України», «За відзнаку в службі» I та II ступенів, «За розвиток науки, техніки та освіти» I та II ступенів, «За зразкове провадження досудового слідства» I та II ступенів, «За заслуги в боротьбі з економічною злочинністю» I ступеня, «За бездоганну службу» II ступеня (відзнака ДАІ МВС України), «За бездоганну службу» III ступеня, «За сумлінну службу» I та II ступенів; має відзнаку Верховної Ради АР Крим «За вірність обов'язку». За заслуги перед Українською православною церквою удостоєна ордена Святої праведної Анни I ступеня. Секрет таких успіхів – у щоденній невтомній праці, без якої Ганна Олександрівна вже не мислить свого життя.